

[Steen Folke]

sen er kommet med. Er det sådan, at vi kan regne med, at socialdemokratiet i det mindste vil stemme for den dagsorden, hvis ikke deres egen dagsorden får et flertal? Jeg mener, at det ville være overordentlig interessant at få afklaret det spørgsmål her, inden vi kommer for langt hen i debatten.

Jeg vil også gerne stille et spørgsmål til statsministeren om vores egen dagsorden: vil statsministeren udskrive valg, hvis vores dagsorden bliver vedtaget? Jeg synes, det ville være af en vis interesse at få belyst, hvad regeringens holdning er til den dagsorden, vi har stillet. Er den så fæl, at statsministeren vil udskrive valg på den, eller vil man også kunne leve med den, sådan som det nu tyder på at man indstiller sig på at leve med en socialdemokratisk dagsorden, der fortolkes sådan, som det nu sker? Sådan som jeg forstår de udtalelser, der er faldet, lægger socialdemokratiet og de borgerlige partier og regeringen desværre op til en ny forbrødring på NATO-politikens grundlag, vel med nogle nuanceforskelle, men noget, der altså ikke rokker grundlæggende ved det, der har været den sørgelige danske sikkerhedspolitik gennem mange, mange år. Vi synes, det er trist, hvis debatten får det udfald.

Jeg vil gerne sige, at vores primære sigte med debatten ikke har været at forsøge at vælte den borgerlige regering – det ville da være yderst kærkomment, det skal jeg ikke lægge skjul på, hvis det oven i købet lykkedes os at få væltet den borgerlige regering ved den her lejlighed – men det har været at forsøge at gøre vores til at forhindre, at Danmark faktisk bevilger penge til disse atomraketter. Det har været det helt afgørende sigte med debatten, men hvis vores dagsorden blev vedtaget med socialdemokratiets stemmer – vi kan høre, hvordan de stiller sig til det – og hvis regeringen derefter valgte at udskrive valg, så synes vi, at det var et helt flot resultat af den her debat. Vi synes, at det var på tide at få et valg om et så afgørende spørgsmål som atomoprustningen. For en gangs skyld et valg, der ikke kun handlede om kroner og øre og procenter og økonomi, men et valg, der virkelig handlede om de vitale problemer, som er til debat her i dag. Et valg om den sag ville være yderst velkomment. Desværre, sådan som jeg tolker debatten, er der noget, der tyder på, at det får vi ikke.

(Kort bemærkning).

Arne Christiansen (V):

Jeg vægrer mig ved at tro, at hr. Steen Folke ikke kender anden del af dobbeltbeslutningen. Hvorfor fortier han den så?

Lasse Budtz (S):

Det nemmeste var næsten at bede medlemmerne om at læse dels dagsordensforslaget, dels det første indlæg, jeg havde her i debatten, men det kan nok efter spørgsmålmængden i anden omgang være gavnligt at fastslå nogle fundamentale ting for socialdemokratiet.

Den mest fundamentale ting for socialdemokratiet i denne sag er at få fastslået, at vi ikke vil være med til at bevilge fem flade ører mere end de 26 mill. kr., der har været så stærkt omtalt. Det er ikke alene et svar til statsministeren, men i høj grad også til hr. Pelle Voigt og hr. Gert Petersen.

Om de 40 mill. kr. i maj måned 1983 vil jeg gerne sige, at denne debat ikke ville have haft nogen som helst mening, hvis vi i maj 1983 ville være parate til at stemme for yderligere 40 mill. kr. Det er jo netop det, der står i vores dagsordensforslag, at vi ikke vil. Jeg tror, at det er vigtigt at få det sagt, fordi der måske har indsneget sig nogle misforståelser om socialdemokratiets absolut sikre holdning også på dette felt. Vi stopper altså ved de 26 mill. kr. og er ikke parate til at bevilge 40 mill. kr. i maj 1983, men vi siger også i dagsordensforslaget, at vi vil stille bevillingerne i bero indtil videre, og disse 2 ting hænger meget nøje sammen. Jeg troede egentlig ikke, at det var nødvendigt at sige det, men nu er det altså gentaget. Derved er der ikke den elasticitet i vores holdning, som hr. Arne Christiansen efterlyste. Hr. Arne Christiansen efterlyste også en uddybning af ordene »indtil videre«. Det mener jeg at socialdemokratiets gruppeformand, hr. Anker Jørgensen, ganske klart nu har redegjort for.

Jeg vil også gerne sige, at vi har den holdning, at når spørgsmålet skal tages op på et eller andet tidspunkt, formentlig af en borgerlig regering, så ønsker vi, at dette sker i folketinget og ikke i finansudvalget. Og bliver det en socialdemokratisk regering, som på en eller anden foranledning må tage det op, så mener vi, at vores dagsordensforslag klart indebærer, at debatten må finde sted i